

Arrest

nr. 73 157 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitisch Koerd uit Erbil (Noord-Irak). U zou de afgelopen drie jaar in een restaurant hebben gewerkt als ober. Daar zou u (L.) hebben ontmoet, de dochter van een hooggeplaatste KDP-leider (Kurdistan Democratic Party), die dagelijks met haar tante kwam eten in het restaurant. Na een tijdje zou er uit deze ontmoetingen een relatie zijn ontstaan. U zou verschillende keren (L.) mee uit wandelen hebben genomen en zou haar vaak telefonisch hebben gecontacteerd. Na een tijdje zou (L.) bij u thuis zijn gekomen toen uw familie niet aanwezig was. Jullie zouden een eerste maal seksuele betrekkingen hebben gehad. Daarna gebeurde het seksuele contact afwisselend bij u thuis en bij haar thuis. (L.) zou u na een tijdje op de hoogte hebben gebracht van haar zwangerschap. Een drietal maanden later zou ook haar familie op de hoogte zijn gekomen van haar zwangerschap. De

tante van (L.) zou u hebben opgebeld en hebben gezegd dat (L.) hardhandig werd geslagen door haar vader en daarom in het ziekenhuis was beland. Ze zou u eveneens hebben gezegd dat de vader van (L.) naar u thuis was gegaan en daar uw broer (S.) zou hebben doodgeschoten. Zij zou u hebben aangemaand zo snel mogelijk Irak te verlaten. U zou meteen zijn ondergedoken bij een vriend. Op 1 juli 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 12 juli aan in België. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat er bij de situatie zoals die door u werd geschetst grote vraagtekens kunnen worden geplaatst. De opeenvolgende handelingen die u heeft gesteld vallen niet te rijmen met de Koerdische context waarin u bent opgegroeid en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes.

Ten eerste geeft u aan dat het in Koerdistan verboden is om in vrijheid een relatie aan te gaan met een meisje (CGVS, pg.6). U stelt dat men als jongen zou kunnen worden gedood mocht de vader zien dat hij afsprekt met één van zijn dochters (CGVS, pg.6). Toch zou u niet bepaald voorzorgen hebben genomen om uw relatie met (L.) geheim te houden of zich minstens discreet op te stellen. U zou immers vaak met haar in het park zijn gaan wandelen en zou dit hebben gedaan onder het goedkeurend oog van haar tante (CGVS, pg.6). Niet alleen is het bevreemdend dat haar tante, die ongetwijfeld eveneens op haar hoede moet zijn geweest namens haar nichtje, zou hebben toegelaten dat u met (L.) in het park ging wandelen zonder de toestemming van haar vader. Daarenboven blijkt het niet om een gewoon burgermeisje bleek te gaan, maar om de dochter van een hooggeplaatst KDP-leider (CGVS, pg.7). Uzelf omschrijft de man als een leider op hoog niveau die overal in Koerdistan invloed heeft, die een belangrijke rol vervult binnen de KDP en veel macht heeft (CGVS, pg.7). Hij zou eveneens de neef zijn van 'Tahsin Shaweish' en zijn familie zou goed gekend zijn geweest in Erbil (CGVS, pg.7). Het valt dan ook moeilijk te verklaren dat u, bewust zijnde van de risico's (CGVS, pg.6), zomaar 'in het geniep' de dochter van een hoogwaardigheidsbekleder mee uit wandelen zou nemen in het park, een open en toegankelijke plaats en dit tegen alle normen en waarden in. U geeft aan dat men in het park niet door zoveel mensen wordt gezien (CGVS, pg.6). Dient echter te worden opgemerkt dat de dochter van een bekend politicus meer in de kijker loopt en u daarom nog meer risico liep om gezien te worden. Dat u dergelijke handelingen zou hebben gesteld, tegen de wil van haar invloedrijke vader in, is dan ook opmerkelijk te noemen.

Ondanks uw eerdere verklaring dat u als jongen zou kunnen worden gedood indien u in het geheim een relatie aanging met een meisje (CGVS, pg.6), ziet u echter geen graten in het hebben van voorhuwelijkse seksuele contacten met (L.). Dit alles getuigt toch wel van een zeer onvoorzichtig en roekeloos gedrag, dat moeilijk kan worden gekaderd binnen de Koerdische sociaal-culturele context. Zo geeft u aan dat u verschillende malen heeft gehoord over eremoord en dat dergelijke gevallen vaak voorkomen in Koerdistan (CGVS, pg.9). Nochtans zou u zelf op geen enkel ogenblik hebben stilgestaan bij de mogelijkheid dat dit lot ook u en (L.) zou kunnen treffen. U zou het risico hebben overwogen (CGVS, pg.9), maar zou uiteindelijk hebben gedacht dat niemand er een probleem zou van maken en dat u gewoon met haar zou kunnen huwen (CGVS, pg.9). U zou het risico zelfs dusdanig hebben geminimaliseerd dat u niet enkel seksuele betrekkingen had bij u thuis, maar evenzeer bij haar thuis (CGVS, pg.10). Dergelijke verklaringen kunnen niet ernstig worden genomen. Dat u bewust een dergelijke gevarensituatie zou opzoeken, zelfs meermaals, is niet geloofwaardig te noemen.

Vervolgens blijken uw verklaringen betreffende de zwangerschap van (L.) aan het absurde grenzen. Zo zou (L.) u tijdens de tweede maand van haar zwangerschap op de hoogte hebben gebracht van uw nakend vaderschap (CGVS, pg.10). Opnieuw zou u hierin niet meteen graten hebben gezien aangezien u gedurende drie maanden alles op zijn beloop liet zonder ook maar iets te ondernemen. U stelde dat u normaal gezien om haar hand had moeten vragen, maar dat u naliet dit te doen omdat (L.) een abortus wilde plegen (CGVS, pg.11). U gevraagd waarom (L.) dan uiteindelijk geen abortus liet plegen, stelt u dat u haar daarin tegenhield en beloofde haar een aanzoek te doen (CGVS, pg.11). Deze cirkelredenering kan echter geen verklaring bieden voor het gegeven dat jullie de zaken gedurende drie maanden lieten aanslepen tot zij dit uiteindelijk, vanaf vijf maanden zwangerschap, voor niemand meer kon verstoppen en haar familie het te weten kwam (CGVS, pg.11). Dat u toch overtuigd bleef dat u ondanks dit alles toch nog zonder problemen met haar zou kunnen huwen (CGVS, pg.11), is geheel absurd te noemen. Dergelijke lichtzinnige logica is in de context waarin u leefde en was opgegroeid, alsook rekening houdend met de familie waarmee u te maken had, totaal ondenkbaar te noemen.

U lijkt verder niet echt begaan te zijn met wat er zich na uw vertrek in Irak verder heeft afgespeeld. U stelt dat de familie van (L.) uw familie heeft lastig gevallen door een prominent verantwoordelijke van de

KDP én neef van de vader van (L.) (CGVS, pg. 7) naar jullie huis te sturen om naar u te vragen (CGVS, pg.12). Er dient te worden opgemerkt dat dit ook het enige element is dat u kunt aanbrengen wat de actualiteit van uw persoonlijke situatie betreft. Verder weet u niet met welke frequentie uw familie door de familie van (L.) wordt lastig gevallen en wanneer dit gebeurde (CGVS, pg.13), dit om de eenvoudige reden dat u zich daarover nooit zou hebben geïnformeerd (CGVS, pg.13). Nochtans zou uw broer door hen zijn gedood wat u toch niet onberoerd kan hebben gelaten. Daarnaast weet u evenmin of er eventuele pogingen ondernomen werden tot bemiddeling, zeker nadat er al een slachtoffer in jullie familie zou zijn gevallen (CGVS, pg.13). Dit alles getuigt van weinig betrokkenheid bij deze zaak, die u nochtans noopte uw geboorteland te verlaten.

Ten slotte kunnen uw pogingen om te weten te komen wat er verder met (L.) is gebeurd allesbehalve verdienstelijk worden genoemd. Zo zou uw enig contact met Irak bestaan uit contact met uw familie, desondanks zou u zelfs aan hen niet hebben gevraagd of zij 'via via' te weten konden komen wat er met (L.) kan zijn gebeurd (CGVS, pg.14). Deze nonchalante houding jegens haar en het gebrek aan initiatief dat u heeft genomen, wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relateert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, zeker indien deze te maken hebben met het lot van uw geliefde die zwanger was van uw kind. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet opnieuw ernstige twijfels rijzen omtrent jullie 'onmogelijke' liefdesrelatie.

Alle bovenstaande redenen maken dat uw asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht wordt gesteld.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. U beschikt zelfs niet over een uitleg die het gebrek aan identiteitsstukken zou kunnen rechtvaardigen. U geeft simpelweg aan dat u nooit aan uw familie zou hebben gevraagd om identiteitsbewijzen op te sturen (CGVS, pg.4). Deze lakse houding kan niet worden aanvaard daar u bij het begin van uw asielprocedure werd gewezen op het belang van deze documenten én u aangeeft wel degelijk over een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs te beschikken (CGVS, pg.4). Tenslotte legt u ook geen enkel document of ander bewijsstuk neer dat uw vluchtrelaas kan ondersteunen, bijvoorbeeld omtrent de dood van uw broer als gevolg van uw problemen.

Daarnaast verklaart u afkomstig te zijn uit Erbil (Noord-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd aan de commissaris-generaal door "de wet van 29 juli 1991" betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij meent dat de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de bestreden motivering blijkt dat de beslissing, "zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker", niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid zodat deze het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker verklaart het gebrek aan voorzorgen in zijn hoofde om zijn relatie geheim te houden door zijn jeugdige leeftijd. Hij was minderjarig en kon de gevolgen van zijn daden niet goed inschatten. Hij wenste initieel zijn relatie geheim te houden en "stond er bovendien niet bij stil dat geslachtsgemeenschap een zwangerschap tot gevolg kon hebben".

Daar waar zijn gedrag onvoorzichtig en roekeloos wordt beoordeeld binnen de Koerdische socio-culturele context, bevestigt verzoeker zijn eerdere verklaringen dat een jongen zou kunnen worden gedood indien hij in het geheim een relatie aanging met een meisje. Hij ging evenwel niet openlijk in de stad of op drukke plaatsen wandelen met het meisje. Alle publieke contacten gebeurden in een park,

waar meer discretie mogelijk was. Hierbij kon hij evenzeer worden aanzien als familielid van het meisje. In geen geval kuste hij haar openlijk. Bovendien is het weinig aannemelijk dat een vrouw, zelfs de dochter van een belangrijk politicus, zou worden herkend wanneer zij gesluierd wandelt in een park.

De gang van zaken nadat het meisje zwanger bleek, wijt verzoeker aan zijn jeugdige leeftijd. Hij wist zich op dat moment geen raad. Zowel hijzelf als zijn vriendin twijfelden of zij abortus zouden laten plegen. Hij wenste wel haar hand te vragen maar vroeg zich af of dit nodig was aangezien zij toch eerst abortus zou plegen en hij de relatie geheim wilde houden. Vervolgens besloot zijn vriendin om toch over te gaan tot abortus. Verzoeker vernam inmiddels dat het kind van zijn vriendin dood werd geboren.

Daar waar hem een gebrek aan identiteitsdocumenten wordt verweten verklaart verzoeker in het verzoekschrift dat hij ter terechtzitting zijn originele identiteitsdocumenten zal neerleggen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat hij voldoet aan de criteria om te worden erkend als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat hij in Irak zal worden vervolgd wegens het ontoren van de dochter van een belangrijke politieke leider.

Tevens voldoet hij aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Hij zal bij zijn terugkeer worden vermoord door de vader van zijn vriendin, die tevens reeds zijn broer heeft doodgeschoten.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker faxkopieën neer van zijn identiteitsdocumenten.

2.2.1. De aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker gewag maakt van een afweging van zijn belangen, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt verweerder in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verweerder.

2.2.3. Nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert welk artikel van de voormelde wet van 29 juli 1991 hij *in casu* geschonden acht, heeft de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet, tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden asielrelaas, bijvoorbeeld omtrent de dood van zijn broer S. die ingevolge verzoekers problemen zou zijn gedood.

Verzoeker verklaarde ten gevolge van zijn relatie met en de zwangerschap van L. vervolging te vrezen door de vader van dit meisje doch hij legde in dit kader vage verklaringen af. Zo verklaarde hij enerzijds dat de vader van L. een belangrijke leider van de KDP was, doch bleek hij anderzijds niets te weten omtrent diens functie en antwoordde hij ontwijkend op de vraag of hij L. hierover iets vroeg. Ook de namen van enkele van de vrienden of vriendinnen van L. bleek hij niet te kunnen geven. Voorts kon hij, gevraagd naar de namen van enkele van de familieleden van L., slechts de naam van één neef van haar vader verstrekken en gaf hij aan geen andere neven, nichten, tantes of ooms van L. te kennen (administratief dossier, stuk 3, p.7-8).

Daarenboven kunnen het door verzoeker geschetste feitenrelaas, zijn houding en zijn opeenvolgende handelingen niet worden gerijmd met de Koerdische context waarin hij is opgegroeid noch met heersende normen, gebruiken en taboes in zijn regio van herkomst.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat hij op de hoogte was van de risico's die het aangaan van een relatie met L. konden inhouden, daar waar hij aangaf dat het in Koerdistan is verboden om in vrijheid een relatie aan te gaan met een meisje, alsmede dat een jongen zou kunnen worden gedood indien de vader zou zien dat deze afspreekt met één van zijn dochters. Dat verzoeker en L. desalniettemin niet de minste voorzorg zouden hebben genomen om hun relatie geheim te houden doch integendeel zonder toestemming van de vader van L. samen in het park zouden zijn gaan wandelen, en dit onder het goedkeurende oog van de tante van L., is in deze context manifest onaannemelijk. Dit klemt nog des te meer daar L. de dochter zou betreffen van een belangrijke en hooggeplaatste KDP-leider met veel macht en wiens familie goed gekend zou zijn geweest in Erbil. Dat verzoeker, zich bewust zijnde van de risico's en tegen de normen en waarden in, de dochter van een invloedrijke hoogwaardigheidsbekleder mee uit wandelen zou nemen in het park, nochtans een openbare en toegankelijke plaats, is niet aannemelijk. Nog daargelaten dat hij, gelet op zijn verklaring dat hij de relatie met L. aanging ongeveer anderhalf jaar voor zijn vertrek uit Irak (*ibid.*, p.8), ten tijde van de feiten reeds meerderjarig was, kan verzoekers leeftijd dergelijke handelwijze hoegenaamd niet verklaren. Dat in het park discretie meer mogelijk is dan in een stad of op drukke plaatsen doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een park is immers openbaar en vrij toegankelijk. Dat L. tijdens hun wandelingen gesluierd zou zijn geweest vindt geen steun in het dossier. Verzoeker maakte hiervan, wanneer hij bij het CGVS herhaaldelijk werd geconfronteerd met de vaststelling dat het merkwaardig was dat hij met L. in het openbaar ging wandelen, immers nergens melding en erkende uitdrukkelijk en eenduidig dat het feit dat hij met de dochter van een belangrijk persoon ging wandelen in het park een zeer groot risico inhield (*ibid.*, p.6-7).

Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker, ondanks dat hij wist dat hij kon worden gedood omwille van het aangaan van een geheime relatie met een meisje, geen graten zou hebben gezien in het hebben van voorhuwelijkse seksuele betrekkingen met L. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij hoorde over eremoord en dat hij wist dat dit vaak voorkomt in Koerdistan. Desondanks zou hij op geen enkel ogenblik erbij hebben stilgestaan dat dit lot hem of L. ook kon treffen. Hij zou het risico hebben overwogen maar hebben gedacht dat niemand er een probleem van zou maken en dat hij gewoon met haar zou kunnen huwen. Hij zou het risico zelfs zodanig hebben geminimaliseerd dat hij niet enkel bij hem thuis maar ook bij L. thuis seksuele betrekkingen zou hebben gehad. Dergelijke verklaringen, volgens welke hij meermaals en bewust een dermate gevaarlijke situatie zou opzoeken, kunnen in de door verzoekers geschetste familiale context niet ernstig worden genomen. Dat hij de gevolgen van zijn gedrag niet goed kon inschatten en er niet bij stilstond dat L. zwanger kon geraken vindt geen steun in het dossier. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt duidelijk dat hij goed op de hoogte was van de mogelijke gevolgen van zijn gedrag en dat hij wel degelijk beseftte dat L. zwanger kon geraken. (*ibid.*, p.9-10).

Dat verzoeker en L. bovendien, ondanks dat zij reeds na twee maanden wisten dat zij zwanger was, niets zouden hebben ondernomen doch alles gedurende drie maanden op zijn beloop zouden hebben gelaten tot L. uiteindelijk, vanaf vijf maanden zwangerschap, haar toestand voor niemand meer kon verbergen en haar familie het te weten kwam is evenmin aannemelijk. Nog minder aannemelijk is het dat verzoeker er daarbij nog steeds van zou zijn uitgegaan dat hij nog zonder problemen met L. zou kunnen huwen. In de context waarin hij leefde en in acht genomen met welke familie hij te maken had is dit totaal ondenkbaar. Verzoeker tracht dit opnieuw toe te schrijven aan zijn jeugdige leeftijd, doch op het moment van deze feiten was hij reeds geruime tijd meerderjarig en zijn leeftijd kan hoe dan ook niet verklaren waarom hij zulke houding zou hebben aangenomen in de Koerdische context.

Verzoeker laat bovendien de bestreden motivering volledig ongemoeid waar deze stelt dat hij tijdens het gehoor niet begaan leek met wat er zich na zijn vertrek in Irak heeft afgespeeld. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Verzoeker liet kennelijk na zich te informeren over de problemen die zijn familie kende met de familie van L. en eventuele bemiddelingspogingen tussen beide families. Tevens vertoonde hij tijdens het gehoor een nonchalante houding ten aanzien van L. en nam hij voor het gehoor geen initiatief om te weten te komen hoe het haar na zijn vertrek uit Irak verging. Deze vaststellingen getuigen van een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doen afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Verder legde verzoeker bij het CGVS geen enkel begin van bewijs neer omtrent zijn identiteit of nationaliteit en beschikte hij niet over een uitleg die het gebrek aan identiteitsdocumenten kon rechtvaardigen. Hij gaf simpelweg aan dat hij nooit aan zijn familie vroeg om zijn identiteitsbewijzen op te sturen. De commissaris-generaal motiveert met recht dat dergelijke lakse houding niet aanvaardbaar is gezien verzoeker reeds bij de aanvang van zijn asielprocedure werd gewezen op het belang van deze documenten en hij aangaf wel degelijk over identiteitsdocumenten te beschikken.

Dat verzoeker ter terechtzitting alsnog de faxkopieën neerlegt van zijn identiteitsdocumenten doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling inzake zijn lakse houding gedurende de eerdere loop van zijn asielprocedure. Voorts worden deze documenten, nog daargelaten dat deze slechts worden bijgebracht in faxkopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend, niet vergezeld door een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat zij, overeenkomstig artikel 8 PR RvV, verder niet in overweging worden genomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering inzake de situatie in Erbil in Noord-Irak niet en brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier en bij de verweernota blijkt dat de situatie in Erbil in Noord-Irak niet van die aard is dat aldaar voor burgers een reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingdossier, stuk 5; administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS